

Αθωνική

ΙΣΧΥΣ
ΝΗΚΑ

ΙΟΥΝΙΟΣ 2005 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 114

Πολιτεία

χωρίς ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗ

ΧΑΜΕΝΗ αὐτὴ ἡ ΗΜΕΡΑ μας

Ἀγωνισθῆτε νά γίνετε μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ, ὥστε τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ νά ἀναπαυθῆ σέ σᾶς. "Μάθετε ἀπ' ἐμοῦ ὅτι πρᾶός εἰμι καὶ ταπεινός τῆ καρδία καὶ εὐρήσετε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν". Πρέπει ν' ἀγαπᾶτε τοὺς ἀνθρώπους πραγματικά καὶ ἀληθινά καὶ ὄχι μόνον μέ τὰ λόγια καὶ μέ τὴν γλῶσσα. Πρέπει νά γνωρίσετε τοὺς ἀνθρώπους ὅπως τὸν ἑαυτό σας, δηλαδὴ νά δείξετε στοὺς ἄλλους τὴν ἴδια ἀγάπη, πού τὰ πάντα συγχωρεῖ, καὶ τὴν ἴδια φροντίδα, πού ἔχετε γιὰ τὸν ἑαυτό σας. Προσέξτε νά μὴ δώσετε ἐλεημοσύνες γιὰ ἐπίδειξι καὶ μὴν ἔχετε σέ ὑπόληψι τὸν ἑαυτό σας ὅπως ὁ Φαρισαῖος. Δώστε ὅμως ἐλεημοσύνες κάθε ἡμέρα. Ἡ ἡμέρα πού δέν δίνετε ἐλεημοσύνη ἔχει χαθῆ γιὰ τὴν αἰωνιότητα, ἔχει χαθῆ καὶ γιὰ τὴν ψυχὴ σας. Οἱ ἐλεημοσύνες μᾶς βοηθοῦν νά δεχθοῦμε τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. "Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται". Οἱ ἐλεημοσύνες μποροῦν νά βγάλουν τὴν ψυχὴ ἐνός ἀμαρτωλοῦ κι ἀπὸ τὴν κόλασι ἀκόμα. Ὁ ἄγγελος αὐτῆς τῆς ἀρετῆς στέκεται πάντα μπροστά στὸν θρόνο τοῦ Κυρίου καὶ ἀναγγέλλει τίς ἐλεημοσύνες πού ἔχουν γίνει. "Μὴ οὖν μεριμνήσητε εἰς τὴν αὐριον· ἡ γὰρ αὐριον μεριμνήσει τὰ ἑαυτῆς. Ἄρκετόν τῆ ἡμέρα ἡ κακία αὐτῆς".

Ἐωρῆστε κάθε ἡμέρα πού ζητε ὡς τὴν τελευταία ἡμέρα τῆς ζωῆς σας. Πάντοτε νά ἐνθυμῆσθε ὅτι ὁ Κύριος σᾶς κοιτάζει καὶ παρατηρεῖ κάθε σας πράξι, κάθε σκέψι καὶ αἴσθημα. Μισῆστε τίς ἀμαρτίες σας, διότι εἶναι τὸ μεγαλύτερο κακό ἀπ' ὅλα. Ἡ ἀμαρτία γέννησε τὸν διάβολο, ἡ ἀμαρτία μᾶς κάνει νά πιπτοῦμε στὴν γέεννα τῶν πυρίνων βασάνων, ἀποχωρίζοντάς μας ἀπὸ τὸν ἐν Τριάδι Δεσπότην Θεόν.

Νά ἐνθυμῆσθε ὅτι ὁ Θεός μᾶς ἔχει δώσει τὴν ἐλευθερία καὶ δέν θά ἐλκύση κανέναν πρὸς τὸν ἑαυτόν Του διὰ τῆς βίας. Νά δείξετε τὴν θέλησί σας μέ τὸν κόπο σας, γιὰ νά λάβετε στὴν καρδίᾳ σας τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὄταν ὅμως μία πράξι τῆς πίστεως ἐκτελεῖται ἀπὸ ἐλεύθερη καρδιά, τότε ὁ Θεός δίνει τέ-τοιες ἀποδείξεις τῆς ἀληθείας τῆς πίστεως, πού εἶναι ἀσύγκριτα ἀνώτερες ἀπὸ ἐπιστημονικὲς ἀποδείξεις. Πάντοτε νά ἐνθυμῆσθε ὅτι πρέπει νά κοπιάζετε δωρεάν στὴν ζωὴ σας, γιὰ νά ἀποκτήσετε τὴν ἀρετὴ καὶ γιὰ νά ἔχετε κοινωνία μέ τὸν Θεό στὴν προσευχῆ. Ὁ Θεός δέν θά πάρῃ μιά ψυχὴ μέ τὸ μέρος του μέ τὴν βία. Φυλάξτε μέσα στίς καρδίεσ σας τὸν μαργαρίτη τῆς πίστεως, πού εἶναι ἡ ὁδὸς γιὰ τὸν Παράδεισο γιὰ μᾶς καὶ γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.

Στάρετς Ζαχαρίας

Γερότων

⊗ Ὑπακοή σημαίνει νά ὑποτάξης τὸ φρόνημα τῆς ψυχῆς, διὰ ν' ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τὸν κακὸν ἑαυτόν σου.

⊗ Φάρμακα εἶναι οἱ πειρασμοί, πού θεραπεύουν τὰ πάθη τὰ φανερά καὶ τίς ἀόρατες πληγές μας... Κάλλιον μᾶς ἡμέρας ζωῆς νικηφόρος μέ βραβεῖα, πάρει ἔτη πολλὰ καὶ νά ζήσης ἐν ἀμελείᾳ... Χωρὶς ἀγῶνα καὶ χύσιν αἵματος μὴν περιμένῃς ἐλευθερίαν παθῶν.

† Γέρων Ἰωσήφ

⊗ Ὄταν ὁ ἀδελφός μας σφάλῃ, ἐμεῖς πρέπει νά βαστάξουμε τὸν πειρασμό του. Ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη μᾶς ἐμπνέει νά κάνουμε θυσίες χάριν τοῦ πλησίον.

⊗ Δέν πρέπει νά πολεμᾶτε τὰ παιδιὰ σας, ἀλλὰ τὸν σατανᾶ πού πολεμᾶ τὰ παιδιὰ σας. Νά τοὺς λέτε λίγα λόγια καὶ νά κάνετε πολλὴ προσευχῆ.

† Γέρων Πορφύριος

⊗ Οἱ ἄνθρωποι ἐνεργοῦν περισσότερο μέ τὴν λογικὴ καὶ λιγότερο μέ τὴν πίστι. Γι' αὐτὸ καὶ πελαγώνουν πολλὲς φορές.

⊗ Ἡ ταπείνωσι εἶναι ἡ πύλη τοῦ οὐρανοῦ. Χωρὶς ταπείνωσι δέν μποροῦν νά μᾶς δοθοῦν χαρίσματα. Καὶ νά ἔχουμε κάποιο χάρισμα, ὅταν δέν ἔχουμε ταπείνωσι, φεύγει.

† Γέρων Εὐμένιος

⊗ Οἱ ἄνθρωποι, ἀρπάσαντες τὴν κρίσιν ἀπὸ τὸν Χριστόν, κατακρίνουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Αὐτὴ ἡ κατάκρισι μαστίζει τοὺς πάντας, λαϊκοὺς καὶ κληρικοὺς, μεγάλους καὶ μικροὺς, πλουσίους καὶ πτωχοὺς, ἄρχοντας καὶ ἀρχομένους.

⊗ Ὄταν ἐμεῖς οἱ κληρικοὶ εἴμεθα καλοὶ, εἴμεθα φῶς τῶν ἄλλων ἀνθρώπων· ὅταν δέν εἴμεθα καλοὶ, εἴμεθα σκότος, καὶ ὅταν τὸ φῶς γίνῃ σκότος, τὸ σκότος πού εἶναι οἱ ἄνθρωποι πού δέν γνωρίζουν, τί θά γίνῃ;

⊗ Ἄν ὁ ἄνθρωπος κατασκευάσῃ οἰκία καὶ τὴν ἀφήσῃ χωρὶς στέγη, ἡ οἰκία αὐτῆ σέ τίποτα δέν χρησιμεύει. Ἔτσι καὶ ὅταν ἀποκτήσῃ ὅλες τίς ἀρετέσ καὶ δέν ἀποκτήσῃ ἀγάπη, μένει οἶκος χωρὶς στέγη καὶ καθόλου δέν ὠφελεῖται.

† Γέρων Φιλόθεος

Ἄν δεχθεῖς μιά μικρή ὑπόνοια κατά τοῦ πλησίον, ἂν πείς, “τί εἶναι ν’ ἀκούσω τί λέει αὐτός ὁ ἀδελφός, τί εἶναι νά πῶ κι ἐγώ ἓνα λόγο; τί εἶναι ἂν δῶ τί πάει νά κάνη αὐτός ὁ ἀδελφός ἢ ἐκεῖνος ὁ ξένος;”, ἀρχίζει ὁ νοῦς ν’ ἀφήνη τίς δικές του ἀμαρτίες καί ν’ ἀσχολῆται συνεχῶς μέ τόν ἄλλον. Ἀπό ἐκεῖ ἀκριβῶς προέρχεται ἡ κατάκρισι, ἡ καταλαλιά καί ἡ ἐξουδένωσι. Κι ἔπειτα πέφτει κάποιος σ’ ἐκεῖνα πού κατακρίνει. Τίποτε δέν ἀπογυμνώνει τόσο τόν ἄνθρωπο καί δέν τόν φέρνει σέ ἐγκατάλειψι Θεοῦ, ὅσο ἡ καταλαλιά ἢ ἡ κατάκρισι ἢ ἡ ἐξουδένωσι τοῦ πλησίον.

Καταλαλιά εἶναι τό νά πῆς γιά κάποιον: “Εἶπε ψέματα ὁ τάδε”. Ἡ: “Ὁ τάδε θύμωσε”. Ἡ: “Ἐπесе σέ πορνεία”. Ἡ κάτι παρόμοιο. Ἡδη μ’ αὐτό τόν τρόπο καταλάλησες, δηλαδή λάλησες σέ βάρος τοῦ συνανθρώπου σου, φανέρωσες μέ ἐμπάθεια τό ἀμάρτημά του.

Κατάκρισι εἶναι νά πῆς: “Ὁ τάδε εἶναι ψεύτης, εἶναι ὀργίλος, εἶναι πόρνος”. Ἐτσι κατέκρινες ὀλόκληρη τήν ζωή του. Αὐτό εἶναι βαρῦ ἀμάρτημα, γιατί ἄλλο εἶναι νά πῆς, “ὀργίσθηκε”, καί ἄλλο νά πῆς “εἶναι ὀργίλος” καί ν’ ἀποφανθῆς κατά τῆς ζωῆς του ὀλόκληρης. Καί εἶναι τόσο βαρειά ἡ κατάκρισι, ὥστε ὁ Χριστός λέει: “Υποκριτή, βγάλε πρῶτα τό δοκάρι ἀπό τό δικό σου τό μάτι καί τότε θά βλέπης νά βγάλῃς τό σκουπιδάκι ἀπό τό μάτι τοῦ ἀδελφοῦ σου”. Παρωμοίωσε ἔτσι τήν μέν ἀμαρτία τοῦ πλησίον μέ σκουπιδάκι, τήν δέ κατάκρισι μέ δοκάρι· τόσο βαρειά εἶναι ἡ κατάκρισι.

Κι ἐκεῖνος ὁ Φαρισαῖος, πού προσευχόταν κι εὐχαριστοῦσε τόν Θεό γιά τά κατορθώματά του, δέν ἔλεγε ψέματα. Τήν ἀλήθεια ἔλεγε· καί δέν καταδικάσθηκε γι’ αὐτό. Γιατί ἔχουμε χρέος νά εὐχαριστοῦμε τόν Θεό, ὅταν ἀξιωθοῦμε νά κάνουμε κάτι καλό, ἀφοῦ αὐτός ἦταν συνεργός καί βοηθός μας. Γι’ αὐτό, δέν καταδικάσθηκε ἐπειδή εἶπε “δέν εἶμαι σάν τούς ἄλλους ἀνθρώπους”. Ἀλλά, ὅταν γυρνώντας πρὸς τόν τελώνη πρόσθεσε “οὔτε σάν κι αὐτόν τόν τελώνη”, τότε βάρυνε ἡ ψυχὴ του, γιατί κατέκρινε.

Τίποτε βαρύτερο, λοιπόν, ἀπό τήν κατάκρισι ἢ ἐξουδένωσι τοῦ πλησίον. Γιατί νά μὴν κατακρίνουμε καλύτερα τούς ἑαυτούς μας καί τίς δικές μας ἀμαρτίες, πού τίς ξέρουμε μέ ἀκρίβεια καί πού γι’ αὐτές θά δώσουμε λόγο στόν Θεό; Γιατί ἀρπάζουμε τήν κρίσι ἀπό τόν Θεό; Τί γυρεύουμε ἀπό τό πλάσμα τοῦ Θεοῦ; Μά δέν τρέμουμε ἀκούγοντας τί ἔπαθε ἐκεῖνος ὁ μέγας ἀσκητής;

Αὐτός ἔμαθε γιά κάποιον ἀδελφό, ὅτι ἔπесе σέ πορνεία, καί εἶπε: “ὦ, ἄσχημα ἔκανε”. Ξέρετε τί φοβερό λέει γι’ αὐτόν στό Γερωντικό; “Ὅτι τοῦ ἔφερε ἓνας Ἄγγελος τήν ψυχὴ ἐκείνου πού ἀμάρτησε καί τοῦ εἶπε: “Νά, αὐτός πού ἔκρινες, πέθανε. Ποῦ ὀρίζεις λοιπόν νά τόν βάλω; Στόν παράδεισο ἢ στήν κόλασι;”.

Υπάρχει τίποτε φοβερώτερο ἀπ’ αὐτήν τήν ἐνοχή; Τί ἄλλο σημαίνει ὁ λόγος τοῦ ἀγγέλου πρὸς τόν Γέροντα παρά τοῦτο: “Ἐπειδή ἐσύ εἶσαι ὁ κριτής τῶν δικαίων καί τῶν ἀμαρτωλῶν, πές μου, τί διατάξεις γι’ αὐτή τήν φτωχὴ ψυχὴ; Τήν ἔλεεις ἢ τήν κολάζεις;”. Συγκλονισμένος ἀπ’ αὐτό ὁ Γέροντας πέρασε τήν ὑπόλοιπη ζωὴ του μέ στεναγμούς, δάκρυα καί μύριους κόπους, παρακαλώντας τόν Θεό νά τοῦ συγχωρήσῃ ἐκείνη τήν ἀμαρτία.

Τί θέλουμε λοιπόν κι ἐμεῖς ν’ ἀσχολοῦμεθα μέ τόν ἄλλον; Τί θέλουμε νά σηκώνουμε ξένο φορτίο; Ἐχουμε κάτι γιά νά μεριμνήσουμε ἀδελφοί; Καθένας ἄς κοιτάξῃ τόν ἑαυτό του καί τά δικά του προσωπικά σφάλματα. Μόνο τοῦ Θεοῦ εἶναι ἔργο νά τόν δικαιώσῃ ἢ νά τόν καταδικάσῃ. Ἐκείνου πού ξέρει τοῦ καθενός καί τήν κατάστασι καί τήν δύναμι καί τό περιβάλλον καί τά χαρίσματα καί

τήν ἰδιοσυγκρασίαν καί τίς ἰκανότητες, καί πού κρίνει ἀνάλογα μέ ὅλα αὐτά, ὅπως Αὐτός μόνο ξέρει. Ἄλλοιῶς κρίνει ὁ Θεός ἓναν Ἐπίσκοπο καί ἄλλοιῶς ἓναν ἄρχοντα, ἄλλοιῶς τόν Ἡγούμενο καί ἄλλοιῶς τόν ὑποτακτικό, ἄλλοιῶς τόν γέρο καί ἄλλοιῶς τόν νέο, ἄλλοιῶς τόν ἄρρωστο καί ἄλλοιῶς τόν ὑγιή.

ἄσχημα

Συμβαίνει καμμιά φορά νά σφάλῃ ἓνας ἀδελφός σέ κάτι ἀπό ἀφέλεια. Ἐχει ὅμως ἓνα κατόρθωμα, πού ἀρέσει στόν Θεό περισσότερο ἀπό ὀλόκληρη τῆ δική σου ζωὴ καί

σύ κάθεσαι καί τόν κατακρίνεις καί κολάζεις τήν ψυχὴ σου; Κι ἂν τοῦ συμβεῖ νά πέσῃ σέ κάτι, πού ξέρεις πόσο ἀγωνίσθηκε, πόσο αἶμα ἔχυσε πρὶν ἐνεργῆσῃ τό κακό, ὥστε σχεδόν νά λογίζεται τό σφάλμα του σάν ἀρετὴ μπροστά στόν Θεό; Γιατί, φυσικά, βλέπει ὁ Θεός τόν κόπο του καί τήν θλιψί πού πέρασε, πρὶν κάνει τήν ἀμαρτία, καί τόν ἔλεει καί τόν συγχωρεῖ. Ὁ Θεός λοιπόν τόν ἔλεει καί σύ τόν καταδικάζεις καί χάνεις τήν

ψυχὴ σου. Καί πού ξέρεις πόσα δάκρυα ἔχυσε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ γι’ αὐτό; Ἐσύ εἶδες τήν ἀμαρτία, ἀλλά τήν μετάνοια δέν τήν ξέρεις.

Αλλες φορές συμβαίνει ὄχι μόνο νά κατακρίνουμε, ἀλλά καί νά ἐξουδενώνουμε. Ἐξουδένωσι εἶναι ὄχι μόνο νά κατακρίνῃ κάποιος, ἀλλά καί νά βδελύσσεται τόν πλησίον, νά τόν ἀποστρέφεται. Αὐτό βέβαια εἶναι χειρότερο ἀπό τήν κατάκρισι καί πολύ πιό ὀλέθριο.

Ὅσοι ὅμως θέλουν νά σωθοῦν, οὔτε κἂν προσέχουν τό ἐλάττωμα τοῦ ἄλλου, ἀλλά πάντα τά δικά τους ἐλαττώματα, κι ἔτσι προκόβουν πνευματικά. Τέτοιος ἦταν κι ἐκεῖνος πού εἶδε τόν ἀδελφό του ν’ ἀμαρτάνῃ καί εἶπε ἀναστενάζοντας: “Ἀλλοίμονο σέ μένα! Σήμερα αὐτός, αὔριο ὅπωςδήποτε κι ἐγώ”.

Βλέπετε ἐτοιμασίαν ψυχῆς; Πῶς βρῆκε τόν τρόπο ν’ ἀποφύγῃ τήν κατάκρισι τοῦ ἀδελφοῦ του; Λέγοντας “αὔριο ὅπωςδήποτε κι ἐγώ”, ἔβαλε στόν ἑαυτό του φόβο

καί μέριμνα γιά ὅσα ἐπρόκειτο δῆθεν νά συμβοῦν καί ἔτσι ἀπέφυγε τήν κατάκρισι τοῦ πλησίον.

Ἄν εἶχαμε ἀγάπη, θά σκεπάζαμε κάθε σφάλμα, ὅπως κάνουν οἱ Ἅγιοι. Μήπως εἶναι τυφλοί καί δέν βλέπουν τίς ἀμαρτίες; Καί ποιός μισεῖ τόσο τήν ἀμαρτία ὅσο οἱ Ἅγιοι; Κι ὁμως δέν μισοῦν τόν ἀμαρτωλό. Δέν τόν κατακρίνουν, ἀλλά συμπάσχουν, νουθετοῦν, παρηγοροῦν, τόν θεραπεύουν σάν ἄρρωστο μέλος. Τά πάντα κάνουν γιά νά τόν σώσουν.

Ὅπως οἱ ψαράδες, ὅταν πιάσουν μεγάλο ψάρι κι αισθανθοῦν ὅτι πηδαίει ἐδῶ κι ἐκεῖ, δέν τό τραβοῦν ἀμέσως, γιατί κόβεται τό νῆμα καί χάνεται τελειῶς, ἀλλά μέ ἐξυπνάδα τό χαλαρώνουν καί τό ἀφήνουν νά πάη ὅπου θέλει· καί ὅταν καταλάβουν, ὅτι κόπασε ἡ ὀρμή του, τότε ἀρχίζουν πάλι σιγά-σιγά νά τό τραβοῦν. Ἔτσι καί οἱ Ἅγιοι, μέ τήν μακροθυμία καί τήν ἀγάπη ἐλκύουν τόν ἀδελφό καί δέν τόν ἀποδιώχνουν.

Σάν τήν μητέρα πού κι ἄν ἔχει γιού ἄσχημο, δέν τόν ἀποστρέφεται, ἀλλά τόν στολίζει μέ εὐχαρίστησι καί κάνει κάθε τι γιά νά τόν ὁμορφάνει, τό ἴδιο καί οἱ Ἅγιοι πάντα σκεπάζουν καί στολίζουν καί βοηθοῦν, ὥστε καί τόν ἔνοχο νά διορθώσουν καί τόν ἄλλο νά μήν ἀφήσουν νά βλαφθῇ ἀπ' αὐτόν.

Τί ἔκανε ὁ Ἅγιος Ἀμμωνᾶς, ὅταν πῆγαν κάποιοι οἱ ἀδελφοί, ταραγμένοι, καί τοῦ εἶπαν: "Ἐλα νά δῆς Ἀββά, ὅτι ὑπάρχει γυναίκα στό κελλί τοῦ τάδε ἀδελφοῦ"; Πόση ἀγάπη φανέρωσε ἡ ἀγία ἐκείνη ψυχή! Καταλαβαίνοντας, ὅτι ὁ ἀδελφός ἐκρυσπε τήν γυναίκα μέσα στό πιθάρι, κάθησε πάνω σ' αὐτό καί εἶπε στούς Μοναχοῦς νά ψάξουν σ' ὅλο τό κελλί. Καί καθώς δέν τήν βρῆκαν, τούς εἶπε: "Ὁ Θεός νά σᾶς συγχωρήσῃ". Ἔτσι τούς ἔκανε νά νοιώσουν ντροπή καί τούς βοήθησε νά μήν πιστεύουν εὐκόλα κάτι εἰς βάρος τοῦ πλησίον. Καί τόν ἄλλο ἀδελφό ὁμως σωφρόνισε, γιατί ὄχι μόνο τόν σκέπασε μέ τήν βοήθεια τοῦ Θεοῦ, ἀλλά ἀφοῦ ἐβγαλε ὅλους ἔξω ἀπό τό κελλί, τοῦ ἐπιασε τό χέρι καί τόν διόρθωσε: "Φρόντισε τήν ψυχὴ σου, ἀδελφέ". Ὁ ἔνοχος συγκινήθηκε καί ἔπεσε σε κατάνυξι.

Ἄς ἀποκτήσουμε λοιπόν κι ἐμεῖς ἀγάπη καί εὐσπλαγχνία πρὸς τόν πλησίον, γιά νά φυλαχθοῦμε ἀπό τήν φοβερὴ καταλαλιά, τήν κατάκρισι καί τήν ἐξουδένωσι τοῦ ἄλλου. Ἄς βοηθήσουμε ὁ ἕνας τόν ἄλλο σάν δικό μας μέλος. Ποιός ἔχει τραῦμα στό χέρι ἢ στό πόδι ἢ σ' ἓνα ἀπό τά λοιπά μέλη του καί σιχάινεται τόν ἑαυτό του ἢ κόβει τό μέλος του; Ἰσα-ἴσα πού τό καθαρίζει, τό πλένει, τό σταυρώνει καί προσεύχεται νά γίνῃ καλά.

Ἀγωνισθεῖτε νά βοηθᾶτε πάντα ὁ ἕνας τόν ἄλλον, βάζοντας στήν καρδιά τοῦ ἀδελφοῦ λόγο Θεοῦ, εἴτε παρηγορώντας σέ καιρὸ θλίψεως, εἴτε δίνοντας χέρι βοήθειας σέ κάποια δουλειά. Μ' ἓνα λόγο, καθένας κατὰ τήν δύναμί του, κάντε τό πᾶν νά ἐνωθῆτε μεταξύ σας, γιατί ὅσο ἐνώνεται κάποιος μέ τόν πλησίον, τόσο ἐνώνεται μέ τόν Θεό.

Σᾶς φέρνω ἓνα παράδειγμα ἀπό τούς Πατέρες, γιά νά καταλάβετε τήν δύναμι τοῦ λόγου πού σᾶς εἶπα: Φαντασθεῖτε ἓναν κύκλο καί μιά κουκκίδα ἀκριβῶς στό κέντρο του. Ὑποθέστε, ὅτι αὐτός ὁ κύκλος εἶναι ὅλος ὁ κόσμος καί τό κέντρο του ὁ Θεός. Οἱ εὐθεῖες γραμμές πού ὁδηγοῦν ἀπό τήν περιφέρεια στό κέντρο, ὑποθέστε ὅτι εἶναι οἱ δρόμοι, δηλαδή οἱ διάφοροι τρόποι ζωῆς τῶν ἀνθρώπων. Ὅσο μπαίνουν οἱ ἀνθρώποι πρὸς τά μέσα, ποθώντας νά πλησιάσουν τόν Θεό, τόσο βρίσκονται κοντά καί στόν Θεό καί μεταξύ τους· καί ὅσο πλησιάζουν τόν Θεό, πλησιάζουν καί ὁ ἕνας τόν ἄλλον. Φαντασθεῖτε τώρα ἀντίστροφα τόν χωρισμό. Ὅσο ἀπομακρύνονται ἀπό τόν Θεό καί στρέφουν πρὸς τά ἔξω, τόσο ἀπόχωρίζονται καί μεταξύ τους· καί ὅσο ἀπομακρύνονται μεταξύ τους, τόσο ἀπομακρύνονται καί ἀπό τόν Θεό.

Τέτοια εἶναι ἡ φύσι τῆς ἀγάπης. Ὅσο εἴμαστε ἔξω καί δέν ἀγαπᾶμε τόν Θεό, τόσο ἔχουμε ἀπόστασι ἀπό τόν πλησίον. Ἄν ὁμως ἀγαπήσουμε τόν Θεό, ὅσο τόν πλησιάζουμε μέ τήν ἀγάπη μας, τόσο αὐτὴ ἡ ἀγάπη μᾶς ἐνώνει καί μέ τόν πλησίον. Γιατί ὅσο ἐνώνεται κάποιος μέ τόν πλησίον, τόσο ἐνώνεται μέ τόν Θεό.

Ἅγιος Δωρόθεος τῆς Γάζης

ΘΕΛΕΙ ΚΟΠΟΝ Ἡ ἈΡΕΤΗ

Σέ μιά κωμόπολι ζοῦσε κάποιος πού τόσο πολύ νῆστευε, ὥστε ὅλοι νά τόν διαφημίζον σάν μεγάλο νηστευτή. Ἡ φήμη του ἔφθασε καί στόν Ἀββά Ζήνωνα. Τότε ὁ Ἀββάς τόν κάλεσε κοντά του κι ἐκεῖνος πῆγε. Χαιρετήθηκαν καί κάθησαν. Ὁ Ἀββάς ἄρχισε τό ἐργόχειρό του καί ἡ ὥρα περνοῦσε σέ ἀπόλυτη σιωπή. Ὁ νηστευτής, μή μπορώντας νά μιλήσῃ, ἄρχισε νά στενοχωρῆται καί ν' ἀδημονῇ. Στό τέλος δέν ἄντεξε καί εἶπε:

- Εὐχίσου γιά μένα, Ἀββά, γιατί θέλω νά φύγω.

- Γιατί; τόν ρώτησε ἐκεῖνος.

- Νοιώθω σφίξιμο στήν καρδιά μου καί δέν ξέρω τί συμβαίνει. Ὅταν ἤμουν στόν κόσμο νῆστευα μέχρι τό βράδυ καί δέν ἐνοιωθα καμμιά δυσκολία. Ἐδῶ στήν ἔρημο δέν ἀντέχω.

- Στόν κόσμο, τοῦ ἀπαντᾶ ὁ Ἀββάς, ἀπό τά αὐτιά σου τρεφόσουν. Σέ ἔτρεφαν οἱ ἐπαινοὶ τῶν ἀνθρώπων. Πῆγαινε λοιπόν καί, ὅπως οἱ ἄλλοι, νά κάνης κάθε μέρα ἐνάτη (δηλαδή νά γευματίζης μιά φορά στίς τρεῖς τό ἀπόγευμα).

Ὁ νηστευτής πῆγε στόν κόσμο καί μέ δυσκολία καί θλίψι περιμένε τήν ὥρα τοῦ φαγητοῦ, ἐνῶ ἄλλοτε μέ εὐκολία νῆστευε μέχρι τό βράδυ. Τό διαπίστωσαν αὐτό οἱ γνωστοί του καί ἔλεγαν μεταξύ τους.

- Φαίνεται ὅτι δαιμόνιο τόν κυρίευσε.

Λυπημένος ἐκεῖνος πῆγε στόν Ἀββά Ζήνωνα καί τοῦ περιέγραψε τήν νέα κατάστασι. Καί ὁ Γέροντας τοῦ εἶπε:

- Αὐτός εἶναι ὁ σωστός δρόμος. Αὐτό εἶναι τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Μακριά ἀπό τούς ἐπαινους νά ἐργάζεσαι μυστικά καί μέ κόπο τήν ἀρετή.

Ἡ γενειάδα τοῦ Γέροντα Εὐστρατίου

Ὁ πατήρ Εὐστράτιος ὁ Μακρυγένης ἀσκήτευσε ἀρχικά στό σπηλαιῶδες "κάθισμα" τῆς "Ἁγίας Τριάδος" κοντά στό νεώριο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Παύλου. Ὄταν ἐκοιμήθη ὁ Γέροντάς του, πῆγε σέ κάποιο ἐρημητήριο κοντά στή Καυσοκαλύβια καί ζήτησε νά μείνει στήν συνοδεία τῶν ἐκεῖ Μοναχῶν. Ἄν καί ἦταν τριάντα χρόνων τότε, ἦταν ἐντελῶς σπανός καί ἀτριχος σάν παιδί, γι' αὐτό καί οἱ ἄνωθεν ἀδελφοί τοῦ εἶπαν, ὅτι δέν μπορούσαν νά τόν δεχθοῦν.

Ἐκεῖνος ὁμως ἐπέμενε καί ἐκλιπαροῦσε τούς ἀδελφούς νά τόν δεχθοῦν. Τόν λυπήθηκε ὁ Γέρον τῶν τοῦ κελλίου καί τοῦ εἶπε:

- Ἐάν θέλεις μείνε, ἀδελφέ. Θά κάνουμε ἀπόψε ὁλονυκτία στήν προστάτριά μας καί κηδεμόνα Κυρία Θεοτόκο καί ἄν ἐκεῖνη ἡ πανεύσπλαγχνη σέ θέλῃ στόν οἶκο της, θά μάς τό ὑποδείξῃ.

Ἐκαναν πράγματι ἀγρυπνία καί τό πρωῖ, ὡς τοῦ θαύματος, φάνηκαν τρίχες στό πρόσωπο τοῦ Εὐστρατίου, πρὸς μεγάλη χαρά καί ἐκπληξι πάντων, ἰδίως ὁμως τοῦ ἐνδιαφερομένου. Ὅπως ἦταν φυσικό, ἐγίνε ἀμέσως ἀποδεκτός στήν συνοδεία. Τό θαῦμα ὁμως δέν σταμάτησε ἐκεῖ. Τό ἐκπληκτικώτερο ἦταν, πῶς ἡ γενειάδα του ἔφθασε μέχρι τά πόδια του καί πολλοί ἔτρεχαν γιά νά δοῦν τό παράδοξο.

Κατά τό 1864 προέκυψε σοβαρή διαμάχη γιά διοικητικά ζητήματα μεταξύ τῶν εἴκοσι Ἱερῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Γιά τήν διευθέτησί της ἐστάλη στίς Καρυές ὁ τότε Γενικός Διευθυντής

Θεσσαλονίκης Χουσινῆ Πασᾶς. Αὐτός, ὡς λόγιος πού ἦτο, θέλησε νά ἐπισκεφθῆ τό ἱερό τοῦ Πρωτάτου καί νά δῆ τίς περίφημες τοιχογραφίες τοῦ Θεσσαλονικέως ἀγιογράφου Πανσέληνου. Περιεργαζόμενος τίς ὁλόσωμες τοιχογραφίες τῶν Ὀσίων Ὀνουφρίου τοῦ Αἰγυπτίου καί Πέτρου τοῦ Ἀθωνίτου, τῶν ὁποίων οἱ γενειάδες ἔφθαναν μέχρι τά πόδια, ἐξέφρασε τήν δυσπιστία του καί εἶπε στούς Μοναχοὺς πού τόν συνῶδευαν, ὅτι κάτι τέτοιο ἦταν φυσικῶς ἀδύνατο.

Οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος, ἀπό θρησκευτική εὐθιξία, ἀλλά καί χάριν τῆς ιστορικής ἀλήθειας, τόν βεβαίωσαν ὅτι ἔτσι ἦταν οἱ Ὅσιοι καί ὅτι κάτι τέτοιο, στούς χριστιανούς Μοναχοὺς, δέν εἶναι ἀπίθανο. Κι ἐπειδὴ ὁ Διοικητής ἐξακολουθοῦσε νά δυσπιστῆ, τόν ἐνημέρωσαν ὅτι κάποιος Μοναχός στήν Κοινότητα ἔχει τέτοια γενειάδα.

Ὁ Χουσινῆ Πασᾶς ἐξέφρασε τότε τήν ζωηρή ἐπιθυμία του νά τόν γνωρίσῃ. Ὄταν συναντήθηκαν, ὁ Εὐστράτιος ζήτησε νά τοῦ φέρον ἓνα μικρό σκαμνί. Ἀνέβηκε πάνω, ἔβγαλε ἀπό τόν κόρφο του τήν γενειάδα του καί τήν ἄφησε ἐλεύθερη νά πέσῃ πρὸς τά κάτω. Ἐκπληκτός ὁ διοικητής εἶδε πῶς ἔφθανε μέχρι τήν γῆ. Στράφηκε τότε πρὸς τούς παρισταμένους πατέρες καί εἶπε στά τουρκικά "ἄφεντέρσην ἐφεντιλέρ", δηλαδή "συγγνώμη κύριοι", καί ἔδωσε στόν Γέροντα τρεῖς χρυσές λίρες δῶρο.

Διηγήσεις Γαβριήλ Διονυσίου

Αθωνική

πολιτεία

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τῆς ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΟΥ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

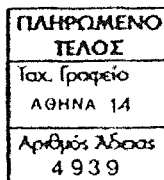
Μοναχός Σίμων - Κωνσταντίνος Μπούκας

Υπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας

Κυρίλλου Λουκάρεως 6 114 71 ΑΘΗΝΑ - τηλ. 210-6447.903

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 17.6 Ε.

κωδ. ταχ. 2777

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με

ΤΙΜΗΣ ΕΝΕΚΕΝ